

[Indenrigsministeren.]

som om det ærede Medlem tænker sig stadig ved Lovforslagenes Behandling at indlede en Diskussion om, hvorvidt Retsstatspartiet har nogen Betydning eller ikke har nogen Betydning. Jeg tror, det ærede Medlem skulde afstaa fra en saa unyttig Beskæftigelse; det ærede Parti har ved det nylig afholdte Landstingsvalg placeret sig saa sikkert, at alle her i Landet er klar over, hvor dette Parti befinder sig, og hvilken Betydning det har.

Jeg beklager, at Ordførerne for Venstre (Krag) og det konservative Folkeparti (A. C. D. Petersen) igen afviser at føre den kommunale Valglov tilbage til det Grundlag, hvorpaa den kom til at hvile ved Loven af 29. Marts 1924. Jeg beklager det ud fra selve den Realitet, som ligger i Sagen, men ogsaa ud fra dette, at det virkelig var lykkedes ved Loven af 29. Marts 1924 at komme paa en Linie, hvor alle Rigsdagens Partier kunde samles om dette vigtige Spørgsmaal. Det forekommer mig, at det ogsaa maatte have nogen Betydning for de Partier, at der ikke her i Landet skal gælde en Ordning med Hensyn til de kommunale Valg, som den største Del af Befolkningen finder uretfærdig.

Med Hensyn til Lovforslagets § 2 syntes det ærede Medlem Hr. Krag jo at erkende, at her er et Spørgsmaal, man ikke helt kunde skyde til Side; dog var det, som om det ærede Medlem mente, at det var noget, man endnu kunde sætte et Spørgsmaalstegn ved, om det var rimeligt og nødvendigt at gaa til ekstraordinær Lovgivning, for at ikke mange kriseramte skal tabe deres kommunale Valgret i det kommende Foraar, idet det ærede Medlem brugte det Udtryk, at han erkendte, at man maatte undersøge, hvorvidt en saadan Nødvendighed forelaa. Mon man nu ikke godt kunde se bort fra en Undersøgelse i denne Forbindelse? Mon ikke alle de ærede Medlemmer her i Tinget, som er i virkelig Forbindelse med Befolkningens brede Lag, er ganske klare over, at saaledes ligger Forholdet i By og paa Land, at hvis der ikke skabes en Ændring af den nuværende Lov, vil i det kommende Foraar Tusinder og atter Tusinder af Borgere her i Landet tabe deres kommunale Valgret, Borgere, overfor hvilke sikkert praktisk talt alle indenfor vort Folk vilde være enige om, at det er en Urimelighed, hvis man kunde se paa de enkelte Tilfælde?

Det ærede Medlem mente, at selv om en saadan Undersøgelse, som han ønskede værksat, maatte vise, at der var Grundlag

for en saadan Lovgivning, saa var i hvert Tilfælde Forslaget her for vidtgaaende. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem tænkte sig Loven formet, og det ærede Medlem antydede jo ikke noget i den Henseende. Men det ærede Medlem udtalte dernæst, at han var bange for Forslagets Betydning for Kommunernes Økonomi, var bange for, at Vedtagelsen af dette Forslag skulde føre med sig, at Skatterne gik daarligere ind, og det ærede Medlem brugte ogsaa det Udtryk, at det maaske kunde blive skæbnesvangert for Kommunernes Økonomi. Jeg vil dog sige, at det kan jeg ikke tro, idet jeg mener, at Kommunernes økonomiske Interesse i at faa Skatterne ind, i dette Øjeblik er saa stor som vel tænkelig, og det er ogsaa mit Indtryk, at man i Kommunerne Landet over gør, hvad der overhovedet er muligt for at faa Skatterne ind i disse vanskelige Tider. Det, Lovforslaget her drejer sig om, er jo kort udtrykt dette, om det ikke i de Tilfælde, hvor en Kommune har gjort, hvad der overhovedet er muligt for at faa Skatterne ind, og hvor Kommunen selv finder, at der foreligger fyldestgørende Grund for en Skatteyder til at faa midlertidig Henstand, skal være saaledes, at dette ikke fratager den paagældende Skatteyder hans borgerlige Rettigheder.

Det ærede Medlem sagde, at der var jo i det hele taget gjort saa meget for, at Skatterne skulde blive indbetalt, gennem den Kriselovgivning, der er gennemført, og det er meget rigtigt, men jeg erindrer om, at denne Kriselovgivning har jo kun været gældende paa dette Omraade for Landbruget. Man maa ikke glemme, at ude i Landet er der mange, mange Borgere indenfor andre Erhverv, som er ramt af Krisen, og i Byerne er der først og fremmest den store Arbejderstand, som i høj Grad er ramt af Arbejdsløsheden. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, hvis han gik ud og talte med de praktiske Kommunalraad paa Landet, vilde finde, at man der vilde sige: Ja, det er urimeligt, hvis f. Eks. en Haandværker, som er blevet slaaet ud i disse Krisetider, som forrige Aar maaske har haft en ret ordentlig Indtægt, men som i Aar intet har og derfor har vanskeligt ved at betale sine Skatter, det er urimeligt, om en saadan Haandværker — jeg tager en Haandværker som Eksempel —, fordi en saadan Henstand gives ham, ikke skal kunne stemme ved det kommende Sogneraadsvalg. Eller tag en Arbejder inde i Byerne, som har gaaet arbejdsløs maaske et Aar, og som derfor er kommet i Restance